

РЕШЕНИЕ

№ 2910

гр. София, 26.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО II ВЪЗЗИВЕН БРАЧЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на девети юни през две хиляди двадесет и втора година
в следния състав:

Председател: Галя Митова

Членове: В. Ангелова
Милен Евтимов

при участието на секретаря Мариана Д. Ружина
като разгледа докладваното от В. Ангелова Въззивно гражданско дело №
20211100508830 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното :

Производството е по реда на чл. 258 и следващите от ГПК.

С решение № 20071136 от 18.03.2021 г., постановено по гражданско дело № 22946 по описа за 2020 г. на Софийски районен съд, III Гражданско отделение, 92 състав, упражняването на родителските права спрямо детето А.А. А. било предоставено на майката Т. С. М., при която било определено местоживеенето му; на бащата А. П. А. бил определен режим на лични контакти с детето А., както следва – всяка първа и трета събота и неделя от месеца, с преспиване, с право да вземе детето в 10 часа на съботния ден и задължение да го връща при майката в 18 часа на неделния ден, за 10 дни през лятната ваканция на детето, когато майката не е в платен годишен отпуск, както и за 10 дни през зимната ваканция, определена по време и продължителност от МОН, като заместил съгласието на бащата А. П. А. за пътувания на детето А.А. А., роден на 05.03.**** г., извън територията на Република България в страни от Европейския съюз, Република Сърбия, Република Северна Македония, Република Турция и Великобритания, за период от пет години, считано от влизане на решението в сила, без ограничения на броя на пътуванията и за време не повече от три месеца в годината, придружаван от майката Т. С. М., по време, което не съвпада с

режима на лични отношения на бащата с детето.

Недоволен от така постановеното решение останал ответникът в първоинстанционното производство А. П. А. (въззивник в настоящето производство), който обжалва същото изцяло с оплаквания за неправилност, незаконосъобразност и необоснованост. Излага подробни съображения. Моли съда да постанови решение, с което да отмени обжалвания съдебен акт, като отхвърли изцяло исковата претенция на ищеца.

В хода на съдебното дирене, въззивникът лично и чрез пълномощника си по делото, поддържа въззивната си жалба и пледира за уважаването ѝ.

В срока по чл. 263 от ГПК ищцата в първоинстанционното производство (въззиваема страна в настоящето производство) Т. С. М. депозира писмен отговор по въззивната жалба, с който оспорва същата като неоснователна. Излага подробни съображения. Моли съда да постанови решение, с което да остави въззивната жалба на ответницата без уважение като неоснователна и потвърди обжалвания съдебен акт.

В хода на съдебното дирене, лично и чрез пълномощника си по делото поддържа заявеното в отговора становище, като пледира за потвърждаване на обжалвания съдебен акт. Окончателното си становище излага в писмени бележки, вх. № 37284 от 14.06.2022 г.

Жалбата е процесуално допустима, подадена е в срока по чл. 259 от ГПК от страна в първоинстанционното производство, имащо правен интерес от обжалването и срещу подлежащ на въззивно обжалване допустим съдебен акт.

С оглед предмета на въззивна проверка, очертан в жалбата, първоинстанционното решение е влязло в сила като необжалвано в частите си относно упражняването на родителските права, местоживеенето на детето и определения режим на лични отношения на детето с неотглеждания го родител.

При произнасянето по спора въззивния съд, съобрази следното :

Първоинстанционният Софийски районен съд бил сезиран с искова молба на Т. С. М. срещу А. П. А., с правно основание чл. чл. 127, ал. 2 от СК и чл. 76, т. 9 от ЗБЛД и чл. 127а, ал. 2 от СК-за определяне на мерки относно упражняването на родителските права по отношение на детето А., неговото местоживеене и контактите му с неотглеждания го водител, както и за заместване липсващото съгласие на ответника за пътуване на детето А. до страните членки на Европейския съюз, Република Сърбия, Република Северна Македония, Република Турция и Великобритания, придружено от своята майка за не повече от 90 дни годишно.

Ответникът, в писмения си отговор на исковата молба, оспорвал исковата претенция с правно основание по чл. 76, т. 9 от ЗБЛД и чл. 127а, ал. 2 от СК като неоснователна и оспорвал фактическите твърдения, на които същата се основавала. Твърдял, че ищцата и майка ѝ се грижели за детето не повече от 15 дни в месеца, а през

останалото време детето било при него. Оспорвал твърденията, че не можело да бъде намерен, за да даде съгласие за пътуване на детето зад граница, като сочел, че детето имало издадено задграничен паспорт, а той поддържал връзка с него чрез майката и имал готовността да даде съгласие за пътувания, винаги когато това се налага и е в интерес на детето. Претендирал сторените деловодни разноси.

За да постанови обжалваният съдебен акт, Първоинстанционният Софийски районен съд приел за установена следната фактическа обстановка :

Страните са родители на детето А.А. А., роден на 05.03.**** г., като в хода на производството са постигнали споразумение относно упражняването на родителските права по отношение на него, неговото местоживее и режима на лични отношения на детето с бащата. Издръжката, дължима от бащата за детето, била предмет на друго дело – гражданско дело № 67196/2019 г. по описа на СРС, 89 състав, поради което съдът не дължал произнасяне по този въпрос.

По делото била представена справка-удостоверение, изх. № 4/14.01.2021 г. на нотариус Р.Р., от която се установява, че ответникът А. А. дал декларация – съгласие от 14.06.2019 г. детето А. да пътува в чужбина с В. М. за срок до 31.12.2019 г.

По делото била призована ДСП Сердика, което изразила становище, че в интерес на детето е да пътува извън пределите на страната при възможност, което щяло да допринесе за неговото обогатяване и опознаване на чужди култури и традиции. В хода на социалното проучване било установено, че бащата не желал да даде съгласието си за пътувания на детето в чужбина и въпреки издадения на детето паспорт, той желал да бъде запознат с всяко пътуване на детето зад граница. Той не отказвал категорично да даде съгласие за такива пътувания, но желал да осъществява контрол. Сочело се, че основните грижи за детето се осъществявали от майката, а последният контакт на детето с бащата бил през 2020 г.

По делото били събрани гласни доказателства чрез разпита на свидетелите В. В. М., майка на ищцата, и И.М.С., приятел на ответника, чиито показания първоинстанционният съд кредитирал, като почиващи на личните впечатления на свидетелите за изнесените пред съда факти, обективни, логично последователни и вътрешно непротиворечиви, като не се оборват от другите събрани по делото доказателства.

С показанията си свидетелката М. установила влошаване на отношенията между страните през 2020 г., когато тя трудно осъществила контакт с ответника. Последният бил дал декларация за пътувания на детето през 2019 г., а от май 2020 г. страните спрели всякакво общуване помежду си. Междувременно ищцата имала желание да води детето при леля му във Великобритания, а също и на почивка в Гърция, но предвид трудната комуникация между родителите, тези пътувания не могли да се осъществят.

На свой ред, свидетелят С. установил, че виждал ищцата преди страните да влошат отношенията си, познавал детето А. и ответника, познавал ответника като грижовен родител. Спомнял си, че бащата разрешил детето да пътува с баба си до Англия, но не виждал детето, тъй като, според споделеното му от ответника, майката не му давала детето.

При тази фактическа установеност, Първоинстанционният съд постановил обжалвания съдебен акт.

Настоящият състав на Софийски градски съд, Гражданско отделение, след като взе предвид становищата на страните, събраните в двете съдебни инстанции доказателства, прецени ги по реда на въззивното производство и съобрази приложимия закон и по свое убеждение, приема за установено следното :

Въззивният съд изцяло споделя установената в първоинстанционното производство фактическа обстановка, не счита за необходимо да я преповтаря, а препраща към нея при условията на чл. 272 от ГПК, правейки я част от своя съдебен акт. Същата се установява от събраните в първоинстанционното производство писмени доказателства, както и от показанията на свидетелите М. и С., които въззивният съд също преценява по реда на чл. 172 от ГПК и кредитира в обсъдените от първоинстанционния съд части.

Същата следва обаче да се допълни с допълнителен анализ на показанията на свидетелката М., в частите им относно местоживееенето на сестрата на въззиваемата, както и относно направените от последната опити да установи контакт с въззивника и да получи съгласие от него за пътувания на детето извън страната. С показанията си в тези си части свидетелката установява, че другата ѝ дъщеря трайно, отпреди месец юни 2019 г. и до сега, се е установила и живее в Англия, като детето било свикнало с леля си. След като през 2019 г. тя и детето гостували на дъщеря ѝ в Англия. След това отново имали желание да ѝ гостуват, но не могли да получат съгласие от бащата. Той не бил виждал детето от месец май 2020 г., когато след инцидент, предизвикан от бащата отношенията им се влошили. Въззиваемата имала друг човек до себе си, те искали да ходят на почивка в Гърция, но и това намерение не се осъществило, поради трудната комуникация с въззивника. Въззиваемата го търсела по телефона, той обикновено не вдигал, а когато приемел разговора се държал надменно и я обиждал.

По делото е призована ДСП „Сердика“, която в приложения социален доклад излага данните, събрани при извършеното социално проучване. В хода на същото не са установени вреди за детето А. в семейната среда на майката. Последната желаела да пътува с детето извън страната при свободен режим, основно с цел да запази връзката на детето с роднините ѝ, а също и с цел обогатяване на културата му. Към момента на проучването детето е ученик в трети клас в 49 СУ „Бенито Хуарес“, посещава занималня след часовете към същото училище, както и различни извънкласни дейности

- английски, плуване, тенис на корт и футбол. Според споделяното от детето всичките тези дейности му доставяли удоволствие и то имало много приятели от класа и в квартала, в който живее. По отношение на баща си, малолетният заявил, че двамата не поддържат връзка, тъй като бащата не го търсел и не му се обаждал. Нито майка му, нито баща му, му говорили против другия родител. Самото дете заявило желание да пътува извън страната, включително и за да гостува на роднините си в чужбина. Информацията в доклада е набрана след разговор с двамата родители и детето и посещение в жилището, където се отглежда детето.

Изслушани в съдебно заседание на 09.06.2022 г., страните заявяват следното :

Въззивникът А. П. А. заявява, че е съгласен детето да пътува и няма нищо против то да излиза извън границите на България, но иска да бъде част от вземане на тези решения. Желаете за всяко пътуване да бъде информиран от майката и да дава съгласие. Счита за редно и той, в зависимост от ситуацията, да участва в това, като декларира, че нямало да спре детето, тъй като при майка си, то било в добри ръце.

На свой ред, въззиваемата Т. С. М. заявила, че до 2019 г. двамата с бащата поддържали добри отношения като родители на детето. Той вземал и виждал детето, двамата обсъждали заедно въпросите, които го касаели. Въззивникът, в този период дал съгласие за пътуване на детето извън страната. След като тя завела дело за издръжката на детето и въззивникът бил осъден да заплаща такава, той престанал да вижда детето. Тя искала да води детето на гости на сестра ѝ в Англия, но въззивникът отказал да даде съгласието си и не пътували. Бащата не търсел детето, не го виждал без значение повода-рожден ден, Нова година, живеели в един двор, а той го подминавал. Това я мотивирало да заведе настоящото дело.

При закрити врати, в отсъствие на страните и пълномощниците им, и в присъствие на социален работник от ДСП „Сердика“ съдът изслуша малолетният А., който заяви категоричното си желание да пътува в чужбина с майка си за почивка, забавление и за да научи нови неща.

Други относими доказателства за твърденията на страните не са ангажирани в настоящата въззивна инстанция.

При тази фактическа установеност, въззивният съд достигна до следните изводи от правна страна :

Жалбата е неоснователна по изложените в нея доводи.

Настоящият съдебен състав изцяло споделя правните изводи на първоинстанционния съд, изложени в мотивите към обжалвания съдебен акт, като не счита за необходимо да ги преповтаря, а препраща към тях на основание чл. 272 от ГПК, правейки ги по този начин част от своя съдебен акт.

С оглед оплакванията в жалбата, следва да се отбележи следното :

Доводите в жалбата се мотивират основно с липсата на разногласие между родителите, както и с липсата на интерес за детето от сочените пътувания. Поддържа, че в предишен случай давал съгласие за пътуване на детето, като и сега желаел да бъде част от вземането на решения за такива пътувания. По отношение на липсата на интерес на детето от исканите пътувания се сочи, че при липсата на конкретно посочени пътувания, не може да се извърши реална преценка за наличието на такъв интерес за детето от осъществяването им, а отделно от това липсвала и необходимост от такива пътувания. Тези доводи са бланкетни и изцяло неоснователни. На първо място следва да се отбележи, че първоинстанционният съд изчерпателно е установил всички обстоятелства, от които произтича интереса на детето от исканите пътувания. В случая този интерес не произтича от принципната необходимост за малолетния да опознава други страни и култури, за да разширява своя кръгзор, нито от упражняване на конституционно гарантираните му права на свободно придвижване. Произтича от висшия интерес на детето да участва пълноценно в семейния живот на своята майка, да общува, включително по време на ваканцията си с нея, със своята леля, в това число и чрез гостуването ѝ във Великобритания. По делото е безспорно, че местоживеенето на детето е при неговата майка, в чиято личност е концентрирано упражняването на родителските права по отношение на детето, а бащата разполага с определен режим на лични контакти с него. Следва да се отбележи, че периодите на пътувания, за които се отнася обжалвания съдебен акт са ясно дефинирани, като не засягат определения режим на лични отношения на бащата с детето, и не противоречат на константната съдебна практика по аналогични дела, в частност и на Тълкувателно решение № 1 от 03.07.2017 г. по тълкувателно дело № 1/2016 г. на ВКС, ОСГК. В случая е несъмнено, че пътуванията на детето, за които се отнася обжалвания съдебен акт, следва да бъдат реализирани по време, несъвпадащо с времето на определения режим на контакти на детето с бащата.

Допълнително, следва да се подчертае, че въпреки принципното си съгласие детето да пътува, въззивникът не е давал съгласието си такива пътувания след 2019 г., независимо от целта им, като също така не поддържа контакти с детето и не проявява активност за реализирането на такива.

Ето защо, настоящият съдебен състав намира за неоснователни са и доводите в жалбата. Същите не са противопоставими на правото на детето да пътува с майката, нито следва да бъдат обсъждани като възражения на ответника в настоящето производство. Все пак следва да се отбележи, че въззивникът разполага с друг ред за изпълнение на съдебния акт, с който посочения режим на лични отношения е бил определен, като по делото липсват каквито и да е доказателства, че е налице неизпълнение на същия, така и за конкретни, предприети от него действия за привеждането му в изпълнение.

По изложените правни аргументи и поради съвпадение на крайните изводи на въззивната инстанция с тези на първата инстанция, въззивния съд счита, че първоинстанционното решение е правилно, не страда от визираните пороци и следва да бъде оставено в сила.

По разноските :

Съдът не е сезиран с претенции от страните за присъждане на сторените от тях деловодни разноски, като не дължи служебно произнасяне по този въпрос.

Мотивиран от гореизложеното, Софийски градски съд, Гражданско отделение, II^{ри} брачен въззивен състав, на основание чл. 271 от ГПК,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 20071136 от 18.03.2021 г., постановено по гражданско дело № 22946 по описа за 2020 г. на Софийски районен съд, III Гражданско отделение, 92 състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____